

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐπιθυμοῦσιν ἴσως νὰ μάθωσι λεπτομερείας τινὰς περὶ τῆς δίκης τοῦ κυφοῦ. Οὗτος ἀπεδείχθη ἔνοχος τοῦ φόνου τῶν δύο συζύγων ἐν Λυῶνι καὶ καταδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τροχοῦ θάνατον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠρνεῖτο τὴν ἐνοχὴν του, ἰσχυριζόμενος ὅτι οὐδέποτε ἦτο ἐν τῇ πόλει τῆς Λυῶνος καὶ οὐδὲν ἀπολύτως ἐγνώριζε περὶ τοῦ διαπραχθέντος κακουργήματος. Κατόπιν ὅμως, ἀφοῦ ἤχθη εἰς ὅλα τὰ καπηλεῖα καὶ ξενοδοχεῖα, ἔνθα εἶχε διανυκτερεύσει καὶ δειπνήσει μετὰ τῶν λοιπῶν συνενόχων κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Αὐμάρ, καὶ ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθη πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ξενοδόχων καὶ λοιπῶν παρατυχόντων ξένων, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν του καὶ προσεπάθει μόνον νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν εἰς τὸ κακούργημα συμμετοχὴν του, λέγων ὅτι οἱ διαπράξαντες κυρίως τὸν φόνον ἦσαν οἱ δύο του σύντροφοι, αὐτὸς δὲ μόνον παρετῆρει χωρὶς νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος.

„Ἡ ὁμολογία του“ γράφει σύγχρονός τις „συνεφώνει

πληρέστατα μὲ ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Αὐμάρ καὶ μὲ πεντήκοντα ἄλλας ἀνεξαρτήτους περιστάσεις, ἐξ ὧν κατεδεικνύετο ἐναργέστατα ἡ ἐνοχὴ του, οὕτως ὥστε σπανίως ἄλλο κακούργημα ἐγένετό ποτε μετὰ τὸσαύτης ἐναργείας καταφανές.“

Τοιαῦτα συνέβησαν ἐν Λυῶνι κατὰ τὸ ἔτος 1692. Τὸ γεγονός τοῦτο διήγειρε φυσικῶ τῷ λόγῳ τὸν γενικὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων. Ἀπειρίθιμοι μελέται καὶ διατριβαὶ ἐγράφησαν ὑπὸ φιλοσόφων, φυσικῶν, θεολόγων, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου. Οἱ φυσικοὶ ἠρνοῦντο τὴν ὑπαρξίν ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ἐν τῷ Αὐμάρ. Καὶ πράγματι τὴν γνώμην των ἐπεκύρωσε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Αὐμάρ, ὅτε ἤχθη εἰς Παρισίους ὅπως ὑποβληθῆ εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν προτέραν αὐτοῦ δύναμιν. Ὅπωςδῆποτε ὅμως τὰ ἀνώτερω περιγραφέντα γεγονότα μένουσιν εἰσέτι ἀνεξήγητα.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΘΩΜΑΣ.

Ἦνε ἡ ὀγδόη ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ ἡμέρα. Οἱ μαθηταί, διασκορπισθέντες κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως τοῦ διδασκάλου ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καταδιωχθέντες εἶτα ὑπὸ τῶν ἰδίων μετὰ τὸν τραγικὸν αὐτοῦ θάνατον καὶ καταφυγόντες εἰς Γαλιλαίαν, συνέρχονται ἔντρομοι ἐκεῖ καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἀναμένουσι τὴν πραγμάτωσιν τῶν προρρήσεων τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως, ὅπερ αἱ γυναῖκες κηρύττουσι, δὲν ἀρκεῖ ὅπως καθησυχάσῃ αὐτούς! Ἐχουσιν ἀνάγκην τῆς ἀκτινοβόλου τοῦ Ναζωραίου ὄψεως διὰ νὰ συνέλθωσιν εἰς ἑαυτούς! Δέον ἔστι ἀντηγήσῃ πάλιν εἰς τὰ ὄρα τῶν ἡ συμπαθῆς καὶ γλυκεῖα φωνή του ὅπως ἀνακτήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος των! Ἦνε ἀνάγκη ὁ υἱὸς τῆς παρθένου νὰ δεῖξῃ αὐτοῖς εἰσέτι μίαν φοράν τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν του, καταβάλλων καὶ περιφρονῶν τὸν θάνατον, διαρρηγνύων τὰς μαρμαρίνους τοῦ τάφου του πλάκας, καὶ συνάζων τοὺς διεσπαρμένους καὶ πεφοβισμένους μαθητάς, ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς τὸ ἡθικὸν ἐκεῖνο θάρρος τῆς περιφρονήσεως παντὸς γήϊνου, παντὸς σωματικοῦ πόνου, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς χάριν τῆς ἰδέας, χάριν τῆς ἀληθείας! Ἐδεῖ νὰ διαλύσῃ καὶ πᾶσαν ἀμφιβολίαν, ἣν δυνατὸν νὰ ἐπήνεγκεν ἡ καταδίκη του, ὁ θάνατός του, ὁ μετὰξὺ τῶν μαθητῶν του ἐπικρατῶν φόβος.

Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν αἰφνιδίως ἐμφανιζόμενος, ἀναφωνεῖ „Εἰρήνη ὑμῖν“. Ἡ παρουσία τοῦ διδασκάλου διαλύει πᾶσαν ἀμφιβολίαν ἐπαναφέρων ἐν ἀκαρεῖ τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος καὶ τὴν ἀγαλλίασιν! Οἱ πρώην πεφοβισμένοι καὶ ἔντρομοι ἀλιεῖς ἐξαλλοὶ νῦν ἐκ χαρᾶς ἐξέρχονται καὶ ἀναφωνοῦσιν „Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον!“

Εἰς μόνον ἐκ τῶν μαθητῶν δὲν συγκινεῖται εὐκόλως ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐδὲ παρασύρεται ἐκ τοῦ χαρμοσύνου

τῆς Ἀναστάσεως ἀγγέλματος. Ὁ ἰδιόρρυθμος τὸν χαρακτῆρα, ὁ σκεπτικὸς καὶ λακωνικὸς Θωμᾶς, ὅστις σιωπήσας κατ' ὄλον τὸν χρόνον τῆς μετὰ τοῦ Ἰησοῦ συμβιώσεώς του, ἐπιφυλάσσει μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, νὰ προβῆ εἰς τολμηρὸν διάβημα, ἐν ᾧ συγκεντροῦται ὅλη του ἡ δρᾶσις, καὶ νὰ εἴπῃ βαρυσήμαντον φράσιν, ἣτις ἐμπεριέχει ὅλην τὴν διδαχὴν του. Οὗτος θέλει νὰ βεβαιωθῆ κατὰ πρῶτον περὶ τοῦ θανάτου καὶ εἶτα νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν Ἀνάστασιν! Ἄπαιτεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου! Προτάσσει τὸν ἐλεγχὸν χάριν τῆς πίστεως, τὴν πραγματικότητα χάριν τῆς ἀληθείας! Διὰ τῆς δυσπιστίας του στηρίζει τὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν πίστιν διὰ τοῦ ἐλέγχου του παρουσιάζει γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν! Ψυχρὸς ὄθεν καὶ ἀτάραχος προβαίνει εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξελέγξεως ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν μαθητῶν, ζητῶν οὐχὶ μόνον νὰ ἴδῃ τὸν διδάσκαλον, οὐχὶ μόνον νὰ ἀκούσῃ τῆς φωνῆς του, ἀλλὰ καὶ νὰ φάσῃ τὰς ἐκ τῶν πληγῶν αἱματομένας χεῖρας του καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν αἱματοφόρτον πλευράν του! Ἀλλ' ὅποιαν λάμψιν θὰ ἐξηκόντιζεν ἡ ὄψις τοῦ Ἰησοῦ! Ὅποια θὰ ἦτον ἡ ἐλκυστικὴ τῶν ὀφθαλμῶν του δύναμις! Ὅποιος ὁ τόνος τῆς θείας καὶ ἐπιβλητικῆς φωνῆς του! Ὁ τραχὺς καὶ ἀκαμπτος Θωμᾶς πρὸ τοῦ Ἰησοῦ, προκαλοῦντος αὐτὸν ὅπως προβῆ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξελέγξεως καὶ παρουσιάζοντος αὐτῷ τὰς πληγώμενας του χεῖρας, αἰσθάνεται ἑαυτὸν κλονιζόμενον, μὴ δυνάμενον νὰ κρατηθῆ! Κάμπτεται, γονατίζει, πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ περιβάλλων διὰ τῶν χειρῶν του τὰ γόνατα αὐτοῦ ἀναφωνεῖ ἐν συγκινήσει ἐκεῖνο ὅπερ μετ' αὐτοῦ ἔκτοτε ἐκατομμύρια λαῶν ἀναφωνοῦσιν „Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου“.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

— „Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ“, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγίλις μειδιῶσα, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀδριανὸν προσέθηκε σιγά: „Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐπαινίδω“.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπεχώρησε κατὰ ἐν βῆμα, ἔνευσε πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του, οἵτινες πόρρωθεν ὑπεκλήθησαν εἰς τὴν ὠραίαν νεάνιδα καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοιπορίαν των